

Die angst elke dag

“Wat denkt u zuster, is het besmettelijk?”

“Jaja, dat denk ik wel. U heeft het toch gekregen?”

“En u? Heeft u het?”

“Ik ben er vanaf. Moeiteloos.”

“Wat zal de dokter zeggen?”

“Weinig, denk ik. Hij diagnostiseerde bij zichzelf een open mond en heeft een collega gevraagd die dicht te naaien. U zult moeten ontcijferen wat hij gehaast op zijn papiertjes neerkriebelt.”

“Dan ben ik ten dode opgeschreven! Dat kan toch niet?”

“Dat ben ik niet met u eens. Maar maakt u zich niet al teveel zorgen, de dokter schrijft nogal eens onduidelijk.”

“Ongelofelijk. Academisch geletterd en nog een vaste aanstelling ook. Geen wonder dat er elke dag zieken bijkomen.”

“Komkom, er gaan er ook weer af, genezen of niet.”

“Welke kant gaat het met mij op, zuster? Stelt u me alstublieft gerust.”

“Stelt u zich niet aan. De dokter kan ook zijn vervanger sturen en die is zo mogelijk nog deskundiger.”

“Ik verlies het vertrouwen in mijn zelfvertrouwen. We praten over een zieke man, zuster.”

“Dat ben ik gewend. Ik doe niet anders. Het zijn lange dagen hoor, op deze manier. Waar is uw ontlasting?”

“Die van gister weet ik niet en die van vandaag ga ik bewaren tot morgen.”

“Dat zal de dokter niet bevallen. Waar is uw rechterhand?”

“In het laboratorium, zei u gisteren. Voor onderzoek. De dokter van gister verdacht mijn hand van de verkeerde kant te zijn.”

Een dokter komt binnen. Zegt:

“Kan deze patiënt naar huis? Hij leutert teveel. U bent gezond genoeg om nog ziek te worden, dus met u valt alles best mee.”

negen-acht-nulzes